

SIMEK VALÉRIA

Ajándék

*Nekem ajándékoztad
üde zöld mezőid, enyém lett
ez a megkopott ég, s behasított
szélein időnként lázasan égetett
a Nap szeme. Lapjaim megfakultak,
nem vigyáztam rájuk. S a nyári
záporok utáni lakatlan csöndben
álltam napfogyottan, kértelek,
maradj velem hajnalhasadásig,
míg feloldódik bennem a félelem.
Nekem ajándékoztad az erdei
eper ízét, a gomba illatát, a
nyirkos föld szagát, madarak
vonulását. A kanyargó utakon
koppanó vadgesztenyéket,
szarvasbogarakat, őzeket a
vágató időben.*

*Virágok lobogását, s a fényt a
szemedben. Kézírásod hagyatékát
ebben a fehérre festett tájban.*

Zsebkendőnyi fájdalom

*Visszatérek,
a reggel felém sodorja
harmattal csillogó csokraid.
Nap szívta ruhád színe olyan,
mint a mákvirágé.
Beszédes szemlélődést
raktak kezeid, történet itt
minden virágbokor.
Házad körül söpröget a
szél, arcomba nevet.
Már csak ő kopog be
hozzád, nem nyitsz ajtót
neki. Szeretetedhez elég
volt egy tenyérnyi idő, és
egy zsebkendőnyi fájdalom.*

Valahol messze

*Hajadban elül a szél,
táncos jókedved van.
Ájulásba zuhan a Nap,
fekszik a mézszínű avarban.
Füst fűszerezi utad.
Égig érő énekedben
előjönnek belőled napjaid.
Valahol messze egy vonat
kúszik, jössz és megtalálsz.
Az eső a Bakony kebleit
mossa, földig ér sötét
szoknyája. Az elsötétülő
ablakok mögött most
mondanak értünk imát.*